

Príloha A Interview s respondentom so zrakovým postihnutím

Iniciály: PH

Rok narodenia: 1972

Bydlisko (mesto, obec): T

Diagnóza: úplná slepota

Počet členov v domácnosti: žije sám

Respondent, (budeme mu hovoriť Peter), sa narodil v úplnej rodine. O svojich prvých rokoch života nechce rozprávať. Rodičia sa rozviedli, keď mal 9 rokov. Otca nemá rád, nemá naňho dobré spomienky a dodnes sa nestretávajú. S mamou mali vrúcny vzťah. So staršou sestrou a mamou žili na dedine. V treťou ročníku základnej školy začal postupne strácať zrak. Preto ho preradili na základnú školu do B. V B. pokračoval na SOU, kde sa vyučil za strojného zámočníka. Profesia ho však neuspokojovala, túžil sa stať masérom. Nasledujúce tri roky študoval na učilišti v Levoči. Napriek tomu, že jeho zrak slabol, dokázal študovať z bežných kníh. Braillovo písmo neovláda, hoci sa ho v škole učil. Mimo školy s ním neprichádzal do kontaktu a tak ho zabudol. V 23 rokoch svojho života prišiel definitívne o zrak. O rok neskôr mu zomrela jeho mama. V tomto období sa sestra vydala, tak sa rozhodol osamostatniť.

Peter nikdy nemal problém nájsť si zamestnanie. Prvé zamestnanie si našiel 20 km od domova, v nemocnici, kde bol prijatý na verejno-prospešné práce. Neskôr sa mu podarilo zamestnať sa v odevnom závode so zameraním samostatný masér. Pracoval na plný úväzok, v tomto zamestnaní bol veľmi spokojný, žiaľ, závod zrušili a tak si po dvanástich rokoch musel hľadať nové zamestnanie. Dozvedel sa, že v meste S. hľadajú na poliklinike maséra. Hneď po prvom pohovore bol prijatý. Na tomto mieste je zamestnaný až do súčasnosti. Peter hovorí, že nie je veľmi spokojný pretože mu pridelujú veľa pacientov, a tak je jeho práca menej kvalitná, nakoľko nemá čas dostatočne sa venovať svojim pacientom. Táto skutočnosť ho priviedla k myšlienke, že si založí živnosť. Zatiaľ je len v štádiu získavania informácií a zháňania podkladov.

Na otázku, ako je spokojný s informáciami a poradenstvom od príslušných úradov Peter odpovedal, že je veľmi nespokojný. Na miestnom úrade práce sociálnych vecí a rodiny mu vraj poskytujú len povrchné informácie, má pocit, že niektoré mu dokonca zamlčujú. Našťastie má kamarátku na úrade práce v B. a tá mu pomáha zbierať podklady a radí ako postupovať. Inak si vie informácie získať aj sám. Má doma počítač s hlasovým výstupom a odoberá časopis Nový život, ktorý je vo zvukovej forme.

Peter žije od svojich 23 rokov samostatne. Niekoľko rokov žil v meste H., po tom ako tam prišiel o prácu a bol prijatý na polikliniku v meste S. sa za prácou aj presťahoval. Krátke obdobie žil v mestskom bezbariérovom byte, ale cítil potrebu vrátiť sa do rodičovského domu v obci T., kde udržiava od mladosti kamarátske kontakty. Medzičasom Petrova sestra ovdovela, dnes má dospelého syna a všetci traja sú v úzkom kontakte. Hoci žijú oddelene, pravidelne sa navštevujú. Priateľku nemá, hoci by si veľmi želal mať vlastnú rodinu a deti. Na otázku, či zatiaľ nestretol tú pravú odpovedal, že túži po partnerke a nie po opatrovateľke.

Peter vedie aktívny spoločenský život. Každoročne organizuje s priateľmi Country zábavu. Okrem intaktných priateľov sa stretáva na kultúrnych a športových podujatiach s bývalými spolužiakmi zo zrakovým postihnutím. Je aktívny športovec, hrá kolky, stolný tenis, má rád turistiku. Najväčšie úspechy dosiahol v cyklistike. V priebehu roku 2009 získal tri najvyššie ocenenia. Zúčastnil sa Majstrovstiev Európy vo Švajčiarsku, kde skončil ako 13. Na otázku, aké má skúsenosti s pomocou, odpovedal, že je v maximálne možnej miere nezávislý. V domácnosti si dokáže všetko spraviť sám, počnúc vysávania, prania až po umývanie okien. Dokonca si aj sám navarí. V minulosti mal vodiaceho psa, toho však vrátil, pretože nebol dobre vycvičený. V zimných mesiacoch potreboval pomoc v dochádzaní do zamestnania. Dochádza pešo, hoci je poliklinika vzdialená od jeho domova približne 3 km. Keď napadal sneh, chodníky neboli vhodne a dostatočne upravené. Celkovo sa veľmi hnevá na nevyhovujúce podmienky v meste S. Na fyzické bariéry naráža na každom kroku. Viac krát apeloval na poslancov miestneho zastupiteľstva, ale bez odozvy a nápravy.

Na záver rozhovoru Peter dodal, že sú veci, o ktorých si povie, dobre že nevidím. Trápi ho, že ľudia robia okolo seba smetiská. Naráža na ne pri prechádzkach. Tiež ho mrzí ľudská ľahostajnosť a zlomyseľnosť.